

Hát ők?

[2011. március]

Heteken át,
Hosszú heteken át,
A lebocsátott függönyökön át,
A haldokló nyár s a születő ősz
Egy-egy elsikló sárga sugarát
Fogta csak fel szemem.
Háttal feküdtem ablaknak és égnek,
Oly távoli volt s olyan idegen.
És tudtam jól, az Isten szép világát
Hajszál kötötte össze csak velem.
S tudtam, e hajszál könnyen elszakad,
S a reménytelen éjszakának sokszor
Áadtam magamat.
Vagy kérdeztem kihívón, keserűn:
Hol vagy, Isten? Mit értek, emberek?
Mit számítottok nekem?
Kicsoda könnyít az én terhemen?

Pedig milyen jó dolgom volt nekem!

S jaj ők:
A valósággal poklot szenvedők,
A nyomorultak, fázók, éhezők,
A betegek, az ápolatlanok,
A börtönök lakói,
A bűnös és a büntetlen rabok,
Bukott hatalmasok.
S a hűség hősei,
Kicsik, nagyok.
A Szenvedés állandó dallamára
Vérrel kottázott sors-változatok.
Tépett képek –
Ahogy most villanva elibém lépnek:
Napóleon Ilona-szigetén,
Rodostóban Mikes:
Kivetett kagylók tenger fövényén –
Kalitkába zárt annyi énekes!

A hadifoglyok szerte a világban,
Állati sorban, hazasíró vágyban,
Egyhangú, szürke, tompa mélabúban – ...
És Kuncz Aladár Noirmoutier-ban.

Jaj ők!
Az igazában poklot szenvedők!
S itt, most, mindenki, aki valaki:
Egy csontig nyúzott népnek fiai.
Ha panaszkodtam – nem panaszkodom.
Mi voltam én?
Kényeztetett beteg
Egy kipárnázott szoba lágy ölén.
Hős nem voltam, és nem voltam lovag –
Kis változat a komor Dallamon:
A Szervedésnek epigonja csak.

1934. október 3.

Kategória: Talált vers
Denumire autor: Reményik Sándor

Látó Szépirodalmi Folyóirat